„Kuſt ſa tulled? Mikspärraſt ni warra?“ küſſis tallopoeg.

„Mul ei polnud rahho; ma piddin teie jure tullema. Polle ma keigel ööl mitte ſilmad kinni ſanud, ja mul on häbbi, et ma teie käeſt ollen warrastanud. Ei woi ma ſedda ärramoista, kuidas ſadanas mind nenda on petnud, et ma ſedda patto ollen teinud? Andke mulle andeks ja unnustage ſedda ärra.“

Tallopoeg olli tedda omma tuppa winud, istus ta jure mahha ja hakkas temmaga nüüd innimeſſe ſüddame kurjuſſeſt räkima ja ſeſt, kuidas innimeſſe ſüdda on kawwalam petma, kui mingiſuggune mu aſſi ja kui ſuurt patto ta olli teinud. Ta öppetas tedda, kuidas pat innimeſt ni waeſeks ja willetſaks teeb ja kuidas Jummala öige wihha ja iggawenne hukkatus tedda otab, kes pattuſt ei pöra. Ta löi Piibli ramato lahti ja lugges temmale need ſalmid ette, kus ſees kirjotud on, et wargad ei pea mitte

Jummala riki pärrima; ſiis kulutas ta temmale meie kalli Önnisteggia Jeſuſſe Kriſtuſſe nimme, kes on tulnud, pattuſed önſaks teggema, ja kes omma werre läbbi ka tedda ſurmaſt ja hukkatuſſeſt wöttaks peasta, kui ta agga uskus tedda omma ſüddameſſe wasto wöttaks ja keigeſt meleſt temma pole hoiaks.

Seſt päwaſt nähti ſedda woöraſt ſaggedaste tallopoia jures. Ta läks ka tihti kirriko ja Issanda armo lauale. Temma naabred pannid ſedda kül immeks, et temma maias nüüd üsna teine luggu olli, kui ennemuiste, kus ta pilkjatte kildas olli istunud, höelatte noun järrel käinud ja pattuste tee peal ſeisnud. Nemmad hakkaſid tedda ka teotama ja ſõimama. Agga ſe ei ſeggand mitte ta meelt. Jummala arm olli temmaga ja aitis tedda, et ta uſſo ja omma truuſſe ſiſſe jäi ja et ta mitmele Jummala üpris jure hallaſtuſſe tähheks ſai, mis kurjateggiateſt Jummala tössiſed lapſed ſünnitab,